

Øst. Vor Formodning om, at de Fjældtoppe, Dalager havde set, og som han antog hørte til Grønlands Østkyst, vare de samme, paa hvilke vi nu stod, blev derfor til Vished. Et storartet Skue frembød de os omgivende Nunatakker. Alvorsfuld ragede en Gruppe af 5 store, sorte Fjældtoppe ud af Isen, imod hvis fremadskridende Bevægelse imod Vest de dannede et Bolværk. For hvilken umaadelig Naturkraft de udgjorde en Hindring, deraf gav det mig nærmest omgivende Landskab et anskueligt Billede. Imod Øst var Isen ligesom stemmet op, saa at den næsten naaede Toppen af enkelte af Fjældene, imedens den i Mellemrømmene imellem disse, lig et umaadeligt frossent Vandfald paa flere hundrede Fods Højde og flere tusende Fods Bredde, faldt brat ned til den meget lavere liggende Is Vest for os. Ved Foden af denne Bratning laa en stor Sø, til Dels opfyldt af Isfælde, som Isstrømmen havde afsondret.

Efter at have foretaget de nødvendige Observationer til Stedets Pladsbestemmelse, steg jeg ned til Lejrpladsen, hvor mine Ledsagere imidlertid havde gjort Forberedelser til Afrejsen, og saa snart som mulig forlode vi dette Sted, hvilket vi først havde hilst med saa megen Glæde, men som vi nu, efter at have været lænkehundne dertil i over en Uge, næsten betragtede med Afsky.

Begunstigede af klart Frostvejr kom vi hurtig frem ad, især da det nu gik ned ad Bakke. Allerede om Aftenen indfandt der sig dog tæt Taage og stærkt Snefald, og dette fortsattes til Dels den følgende Dag. Paa den 3dje Dag af vor Hjemrejse maatte vi endog ligge stille for en

haard Snestorm. Endelig paa den 6te Dag, den 5te August, naaede vi Yderlandet; men vore Gjenvendigheder vare ikke til Ende dermed. I de sidste Dage havde der været stærk Taage, og den hindrede os i at komme ned af Isen paa det rette Sted, hvor vi havde vore Telte, og hvor vore Grønlandere laa. Da vi ikke vidste, hvor vi vare komne hen, og da vi ikke havde megen Proviant tilbage, var vor Stilling ingenlunde behagelig; men efter et Par Timers Vandring langs Isens Rand opdagede Habakuks skarpe Øje igjennem den tætte Taage vore Telte. Han udstødte et Glædesraab, det første, vi havde hørt af ham, og hidkaldte derved Grønlandernes Opmærksomhed. De sendte strax Baad efter os og modtog os med ustandselig Jubel; thi de havde for længe siden opgivet os og havde troet, at vi vare omkomne i den saa meget frygtede Isørken. Det var Kl. 8 om Aftenen, 23 Dage efter vor Bortgang, at vi nu vendte tilbage.

Inden jeg slutter, maa jeg paa mine Ledsageres og mine egne Vegne aflægge en hjertelig Tak til Kommissionen for Ledelsen af de geologiske Undersøgelser i Grønland; fordi den havde gjort alt for, at Udrustningen kunde blive tilfredsstillende i enhver Henseende, og havde lagt alt saa vel til Rette, at et godt Udbytte af Rejsen er blevet muligt. Desuden maa jeg fremhæve det Mod og Iver, den Utrættelighed og Villighed til Samarbejde, som mine Rejsefæller under disse ofte vanskelige Forhold altid lagde for Dagen; thi uden disse Egenskaber vilde det ikke have lykkedes os at tilendebringe vort Hverv paa en saa heldig Maade.

Lidt om Hofferhold i Kina,

af J. Henningsen, Telegrafbestyrer i Amoj.

„Dragetronen“ er efter ældgammel Sædvane arvelig i den nedstigende mandlige Linje; men det staaer altid i den regerende Kejsers Magt uden Hensyn hertil at udnævne sin Efterfølger, og der forekommer i Kinas Historie mere end et Exempel paa, at der er gjort Brug af denne Forret. Som oftest udpeger Kejseren allerede i levende Live sin Efterfølger, og der findes en høj Embedsmand, som hedder „Værge for Tronfølgeren“; men tit kjender man ikke denne Værge før efter Kejsers Død. En af Kinas dygtigste Regenter, Kienlung (1736 — 1796), udnævnte sin Efterkommer ved et forsegleet Document, der efter hans Død skulde findes paa forud opgivet Sted. Det politisk rigtige ved et saadant Skridt i et østerlandsk Enevælderige turde være let at paavise. Tronfølgeren hindres derved fra at samle et

Parti om sig allerede i Kejsersens levende Live, og han fristes ikke til at foregribe Begivenhedernes Gang; fremdeles tiltræder han Regeringen med et uhildet Blik og uden at være paavirket af intrigerende Mænd, der kunne virke til Landets og Folkets Skade. Saaledes tænkte i det mindste Kienlung, og det var en Mand, der godt kjendte sit Land og sit Folk.

Det nuværende Dynasti, der kaldes Tsing, d. v. s. „det lutrede“ eller „det rene“, skriver sig fra Aaret 1644, da dets første Kejser, Sjunsi, fuldstændig fordrev Resterne af det gamle Ming Dynasti og udnævnte sig selv til Kinas Hersker. Hans Fader, den mantsjuiske Høvding Tientsung, kom med sine Horder ind over Landets nordlige Grænser, i det den sidste Ming Kejsers Hærførere kaldte ham til Hjælp imod Oprørerne, der 1643

belejrede og indtog Pekin; Mantsjuerne sloge Oprørerne, men satte sig derpaa selv ved en langvarig Erobringskrig i Besiddelse af Landet, efter at Ming Kejseren havde hængt sig selv og sin Datter. Lidt efter lidt bleve alle Provinserne undertvungne, de sydlige sidst, og ved en Række dygtige Regenter kom der atter Ro og Orden i det forstyrrede Rige. Som man véd, indførte Mantsjuerne den nu brugelige Tonsur og Pisk som et Undertvingelsestegn, og det er ikke længere siden end 1853, at de saakaldte Taiping Oprørere blandt andre Udtryk for, at Oprøret var rettet imod Mantsjuerne, afskaffede Tonsuren mellem deres Tilhængere; af denne Grund betegnedes de ogsaa almindelig med Navnet „de langhaarede Oprørere“. I øvrigt ændrede Mantsjuerne intet i Landets Love eller Folkets Skikke, men indførte et overordentligt sindrigt, paa gjensidig Ansvarlighed bygget patriarkalsk Regeringssystem, der, hvis en af dets vigtigste Forudsætninger, nemlig ærlige Embedsmænd, kunde sikres den executive Magt, vilde være et af de bedste i Verden; nu fremtræder det kun som en ussel Parodi paa, hvad det burde og hvad det kunde være.

Den nu regerende Kejsers er den ottende i Rækken af sit Dynasti. Hans Regering har efter kinesisk Skik et særegent Navn og kaldes Kwang Sy, d. v. s. „nedarvet Pragt“. Kejseren er Statens og Folkets uindskrænkede verdslige og gejstlige Hersker og Overhoved. Hans Person er guddommelig, hellig og ukrænkelig; hans Vilje er Lov, hans Bifald Liv og hans Mishag Død; han er Kilden til al Magt, Ære og Ejendom. Ligesom der kun kan være én Sol paa Himlen, saaledes kan der kun være én Kejsers til at herske over levende og dødt „inden for de fire Have“. Han har uindskrænket Magt over Liv, Person og Ejendom; alle Statens Ejendomme tilhøre ham, og alle Indtægter tilfalde ham; hele Kejserriget — og herved forstaar Kineseren hele den „civiliserede“ Verden — er hans personlige Ejendom, for hvis Forvaltning han ikke skylder nogen Regnskab.

Han kjendes ved en Række forskellige ærefrygtindgydende Navne, saa som „den hellige høje“, „den hellige, ophøjede Regent“, „den himmelsk ophøjede“ og „Himlens Søn“; Himlen er hans Fader og Jorden hans Moder. Sædvanlig betegner han sig selv som „Sjui“, vi, eller „Kva jen“, d. v. s. „den eneste Mand“. Hans Palads kaldes „det gyldne Slot“, „det himmelske Hof“, „det forbudne Palads“, og alt, hvad der paa nogen som helst Maade staar i Forbindelse med hans ophøjede Person, omhylles med et Slør af Hemmelighedsfuldhed og Ærefrygt, der gjør ham til et Maal for guddommelig Tilbedelse.

Hans Navn er helligt, og de Skriftegn, der betegne det, maa ikke bruges eller skrives, saa længe han lever. Ingen tør kalde sine Børn derved, og de, der allerede kaldes saaledes, maa forandre deres Navne, for at ikke det hellige Ord skal vanhelliges i den profanes Mund. Hans Trone kaldes „Dragetronen“ og hans Person „Dragen“; at se ham er at stedes for „Dragens Aasyn“, og ingen kan betragte ham uden Skjælven og Bæven. Man husker jo nok de latterlige Paastande om, hvorlunde de evropæiske Statsbud, da de for faa Aar siden stedtes til

den første Avdiens hos Kejseren, og da de afslog at udføre „Koytov“ (at knæle og røre Jorden med Panden), ved Synet af Majestæten faldt af Rædsel ned paa deres Ansigter.

Det kejserslige Vaaben er en Drage, og ingen anden Person tør bruge dette Emblem; gul er den kejserslige Farve, og det store Palads i Pekin er dækket med gule Tagsten; Prinserne af Blodet bære gule Bælter for at betegne deres Rang. Ingen tør indtræde i de indre Gaarde af Paladset, der i sig selv er en lille By og en halv dansk Mil i Omkreds, uden til Fods, og ingen tør nærme sig Suverænitets Person paa anden Maade end knælende og med Ansigtet mod Jorden. Som særlig kejserslig Naade og Udmærkelse tillades det undertiden enkelte af Statens højeste Embedsmænd at betrede visse af Paladsets ydre Afdelinger til Hest.

I hver Provinses Hovedstad findes et Slags Tempel, der er helliget Kejseren og har gule Vægge og Møbler. Her samles alle civile og militære Embedsmænd med Byens øvrige Honoratiors tre Dage før og tre Dage efter Majestæten Fødselsdag for at gennemgaa de Hyldningssceremonier, som skulde bruges, hvis han selv var tilstede. Endog hans Dekreter, der ere undertegnede med „Zinoberpennen“, modtages knælende af Guvernørerne i Provinserne, og man viser det kejserslige Budskab samme Ære, som om det var Afsenderen selv.

Kejsersinden vælges iblandt de fornemste mantsjuiske Familier. Hun maa dele sin høje Ægtefælles Kjærlighed med 7 „legale“ og et uindskrænket Tal „illegale“ Medhustru, der befolke det kejserslige Harem og hvert tredje Aar rekruteres fra de højeste Adels- eller Embedsfamilier. Til disse Tider maa de præsentere alle deres Døtre, som ere over 12 Aar, for Hans Majestæt, og de føle sig over al Maade smigrede, om det behager „Himlens Søn“ at vælge en af deres. Sædvanlig tillades det Medhustruerne, naar de ere 25 Aar gamle og ikke have født Kejseren Børn, at forlade Paladset og at gifte sig.

Enhver af Hans Majestæts Handlinger, lige til hans daglige Spisen og Drikken, er ordnet ved det mest detaillerede Ceremoniel, der maatte gjøre ham Livet til en Byrde, hvis det overholdtes. At han og hans Hof ikke lever af Brød alene, turde fremgaa af følgende Liste over Provisioner, der daglig skulle leveres til det kejserslige Bord: 30 Pund Kjød, i et Bækken 7 Pund kogt til Suppe, 1 1/2 Pund Smør og 1 1/2 Pund Svinefedt, 2 Faar, 2 Høns og 2 Ænder, Mælken af 80 Køer og 75 Pakker The. Kejsersinden er desuden daglig berettiget til 21 Pund Kjød og 13 Pund kogt til Suppe med Grøntsager, 1 Høne, 1 And, 12 Spande Vand, Mælken af 25 Køer og 10 Pakker The. Der findes dernæst 8 „kostelige Retter“, som ere forbeholdte Kejseren alene, og som ingen anden dødelig over hele Riget tør nyde, nemlig: Bjørnepoter, Dyrehaler, Andetunger, Kamelpukler, Abelæber, Karpehaler, Benmarv og Rokkerogn.

Den 13de Januar 1875 besteg hans kejserslige og himmelske Majestæt Tsaj Sjun, — hvis Regering betegnedes ved Udtrykket Tung Sji, d. v. s. „den retfærdig regerende“, og under hvilket Navn Kejseren var almindelig kjendt af Evropæerne, — sin „Drage Triumfvogn“ og blev „Gjæst i det høje“, d. v. s. han afgik ved Døden; han døde i

Pekin af Smaakopper. Han var en Søn af Kejsers Taokvang, kom paa Tronen 1862 og blev kun 18 1/2 Aar gammel. Uden for Paladsets Mure har man kun kjendt lidt til hans Færd, men saa meget vidste man dog, at han tilbragte sit korte Liv imellem Kvinderne i sit Harem og midt i alle Slags Udskejelser, samt fjærnt fra al Deltagelse i Regeringen, der siden Faderens Død førtes af „Enke-Kejserrinden“ og „Kejsermøder“ i Forening. Den førstnævnte var Taokvangs egentlige Ægtefælle, den sidstnævnte en af hans Medhustruer, men Moder til den unge Kejsers. Selvfølgelig understøttedes de to Regentinder „bag Bambusskjærmen“ af dygtige Statsmænd, mellem hvilke Kejsers Onkel, Prinsen af Kung, indtog og endnu indtager den mest fremragende Plads.*)

Først da den afdøde Kejsers Efterfølger var kronet og indsat efter alle de ældgamle Ritualer og Skikke, blev det uden for Paladset bekjendt, at Tung Sji var gaaet til sine Fædre, og at Dragetronen nu beklædtes af et fireaarigt Barn, Søn af Prinsen af Tung og den afdøde Kejsers kjødelige Fætter, og denne regerer nu under Navnet „Kvang Sy“ over det vidtstrakte himmelske Rige under Formynderskab af de ovennævnte to høje Damer. Hans Forgænger, der blev gift med en mantsjuisk Prinsesse, da han var 16 Aar gammel, døde barnløs, og Enken fulgte ham i Graven et Aar efter.

Kejserslige Ilbud, der rejste 1000 Li eller 40 danske Mil om Dagen, forlode samtidig Pekins 16 Porte for at bringe Bud om den sørgelige Nyhed til Landets 18 Provinser, for at alle de Ceremonier og Skikke, der ere foreskrevne i de gamle Forordninger, kunde blive fulgte „under hele Himlens Hvælvning“, og for at den henfarne Kejsers Aand kunde nyde den Ære og Tilbedelse, der med Rette tilkom den.

Hoffet anlagde den dybeste Sorg i 100 Dage; det klædte sig i lange hvide Klæder med hvide Skindslag, der vendte Haarene ud efter (Sorgens Færve i Kina er hvid, Glædens er rød), og opsendte de foreskrevne Bønner til den henfarnes Minde. Efter de 100 Dages Forløb ændredes Sørgfarven til sort, og ingen anden Færve turde bæres til Aarets Udløb. Ingen Mand over hele Riget, høj og lav, turde i 100 Dage røre sit Hoved, og Kvinderne maatte ikke bære de sædvanlige Haarpyntelser. I et helt Aar maatte intet Bryllup finde Sted iblandt de officielle Klasser og i 100 Dage iblandt Folket. Ingen nye røde Papirstimler med Citater fra Klassikerne maatte klæbes paa Husdørene, ej heller maatte noget Gilde eller nogen Forlystelse finde Sted i samme Tidsrum. Alle Skuespil, af hvad Navn nævnes kan, bleve forbudte over hele Landet i 12 Maaned, og de talrige Thalies Dyrkere, hvoraf der vrimler i hver Landsby, maatte i al den Tid, sammen med Barbernes Myriader, se at finde paa anden Syssel. Ingen Musik maatte høres i Husene eller paa Gaderne, alt skulde være tomt og stille som et Tegn paa Folkets dybe Sorg. Det sædvanlige kinesiske Visitkaart — et Stykke Papir, omtrent 6 Tommer langt og 3 Tommer

bredt, samt forsynet med Ejerens Navn i store trykkede Skriftegn — forandrede sin sædvanlige røde Færve til en lysebrun, og paa det almindelige Brevpapir, der er gennemtrukket med røde Vandmærker, forandredes disse til blaa. Alle offentlige Kontorer lukkedes i 100 Dage, og alle offentlige „Segl“ lukkedes med stor Højtidelighed inde saa længe, og derefter toges der indtil Sørgaarets Udløb Aftryk af dem med blaa i Steden for med den sædvanlige røde Færve.*)

Embedsmændene i Provinserne vare, efter Modtagelsen af den sørgelige Nyhed, yderligere pligtige til, tre Gange om Dagen i tre Dage, klædte i hvide Sørgklæder at drage til et bestemt Kapel eller Tempel for der at sørge over og „begræde“ deres hensovede Herre, samt at mindes alle de Velgjerninger, de havde modtaget fra hans kejserslige Haand.

Efter Skik og Brug havde man allerede strax efter Tung Sjis Tronbestigelse begyndt paa Bygningen af hans Mavsoleum og sidste Hvilested, der imidlertid ikke turde fuldføres før efter hans Død. Først nu er dette sket med umaadelige Udgifter, og Kejsers og Kejserrindens Lig, der hidtil havde været hensatte i et Tempel i Paladset, ere førte til deres „evige Bolig mellem Østens Bjærg“.

Tiden og Dagen, der af Hofastronomen var bestemt for den højtidelige Bisættelse som „det lykkelige Øjeblik“, var den 12te April 1879. Allerede længe i Forvejen blev der truffet de mest omfattende Foranstaltninger til den unge Kejsers, de to Kejserrinders og Hoffets Rejse til det omtr. 30 Mile nord for Pekin liggende Mavsoleum. En stor Mængde Soldater kom til Pekin, og Hoffets betroede Mand, Vicekong Li Hung Sjang, blev det overdraget at kommandere i Hovedstaden og at beskytte det kejserslige Rejseselskab. Der blev udstedt Proklamationer, som opgav den Vej, Processionen vilde tage, og som gav Indbyggerne Ordre til paa den nævnte Dag at sætte Skodder for Vinduer og Døre og at holde sig borte fra Gaderne, der afspærredes og bevogtedes af Soldater. Alle Smaagader, der udmundede i Hovedgaderne, igjennem hvilke Processionen skulde drage, bleve dækkede med Forhæng, og en Soldat posteredes ved hver Husdør. Den 17de Marts kundgjordes i den officielle Avis i Pekin følgende kejserslige Dekret:

„Vi ere blevne bærede med Instruktioner fra Deres Majestæter, de to Enke-Kejserrinder, om paa den 12te April — den Dag, der er bestemt til at føre Ligene af Deres salig Majestæter, Kejsers og Kejserrinden, til deres sidste Hvileplads — ærbødig at bestige vor Triumfvogn og begive os paa vor kejserslige Fart til deres Mavsoleum imellem Bjærgene. Til at holde den Vej klar, der skal passeres, til at rense den fra Støv og til Levering af Transportmidler kunne vi ikke undvære vore Undersaatters

*) Kvinderne af de højere Klasser i Kina vise sig ikke for fremmede Mænds Øjne, og de nævnte høje Damer konferere derfor med Ministrene, i det de sidde bag Skjærmbrædder af Bambus.

*) Det officielle „Segl“ spiller en stor Rolle i Kina. Hver Embedsmand lige fra Vicekongerne til Sognefogderne har et mer eller mindre kunstig udskåret Metal-, Ben- eller Træsigt, der er Tegn paa hans Rang og Embede, og som han paatrykker alle offentlige Documenter i Steden for at underskrive dem. At overgive sit Segl til en anden betyder derfor at nedlægge sit Embede, og at eftergjøre saadanne Segl er en Forbrydelse, der straffes med Døden.

Arbejde. Men da der er Grund til at frygte for, at det Departement og de Distrikts-Myndigheder, paa hvem dette Hverv hviler, ville tillade sig Udskrivninger ud over, hvad de have Ret til, og gjøre offentlige Foranstaltninger til Redskab for deres private Øjemed og derved fremkalde Forstyrrelse og Utilfredshed — saa paalægge vi herved Guvernøren af Sjun-tien og Generalguvernøren af Sjili strængt at udpege for Departementet og de Distrikts-Myndigheder, der blive betroede med dette Arbejde, saa vel som for alle Embedsmænd, der ere sysselsatte hermed, Nødvendigheden af at rense sig for personlig Lastefuldhed og at udføre den offentlige Tjeneste, hvormed de ere blevne beærede, paa en aaben og ærlig Maade. Skulde de finde, at nogen bruger sine offentlige Hverv som Paaskud til at udsuge Befolkningen, skulde de strax anklage ham ved Navn og uden Skaansel forfølge ham til Straf. Lad Embedsmændene af den kejserlige Hofholdning, det kejserlige Vogn-Departement og Cheferne for de øvrige Departementer advare Haremsvogtneres Øverste, Vagten og andre fra at benytte sig af deres Talrigheid til at vække Forstyrrelse. Enhver, der opdages voldelig at sætte sig i Besiddelse af Folkets Ejendom, vil blive straffet overensstemmende med Loven for Tyveri og Røveri.“

For at alle uvedkommende skulde holde sig borte fra Processionens Vej, var der grebet udstrakte Forholdsregler. Ikke des mindre lykkedes det en „speciel Korrespondent“ at belure hans himmelske Majestæt gennem et Hul, der var skaaret i et Forhæng til en Sidegade; med anglo-saxisk Haardnakthed afslog han at vige derfra, trods alle Bønner og Befalinger fra vedkommende Soldater og Officerer, der maa have været mere end almindelig godmodige, eftersom de ikke med Anvendelsen af lidt Vold fjærned den uafhængige Britte. I et i Shanghai udkommende Blad „Shanghai Courier“ beskriver han Rejsetoget saaledes:

„Da jeg kom til mit Udkigshul, bevægede en Række tunge Bagagevogne sig langsomt hen ad Vejen. De kom trillende efter hinanden i den mest beundringsværdige Uorden; nu to sammen, nu to eller tre efter hinanden, saa et langt Ophold, hvorefter en ensom Vogn atter vilde krybe om Hjørnet. I Mellemtiden stod en Kuli paa Vejen, sysselsat med, som han bedst kunde, at holde denne i Orden. Nu og da passerede en Rytter i en lang flagrende rød og gul Kaftan min Synskreds, i det han red paa en slet tæmmed Pony. Disse Mænd tilhørte Statsgarden og vilde, hvis de havde redet i en tætsluttet Trop, have afgivet et smukt og imponerende Syn. Efterhaanden begyndte det at blive lidt livligere, og snart viste der sig en Gruppe mantsjuiske Bueskytter med vel fyldte Koggere. Men der var ikke mere Lighed i deres Klædedragt end Orden i deres Optog. En Mand var klædt i brunt og purpurrødt, en anden i blaat, en tredje i glimrende

sølvgraat, og de galloperede, travede eller gik, saaledes som enhver syntes bedst. Derefter fulgte nok en Afdeling af Garden og saa en talrig og blandet Samling af Mandariner med alle mulige Slags Knapper og Paafuglefjer, travende paa deres slet holdte Ponyer. Dette varede nogen Tid, da til sidst talrige gule Vogne og Bannere tilkjendegav, at det kejserlige Selskab nærmede sig. Pludselig kom det til Syn. Først kom en glimrende Stab af Prinser, Adelsmænd og høje Statsembedsmænd, der skinnede i gule Silkekaftaner, røde Bælter og glinsende Silkekaaber, dannende en Æresgarde for de tre kejserlige Bærestole. Dernæst kom Processionen i følgende Orden: Kejseren, baaren af otte Bærere, Enkekejserinden, Kejsersmoderen, — Prinserne og Prinsesserne af den kejserlige Familie kjørende i gule Trævogne med gule Lærredstage og omgivne af Tjenere, Retsbetjente, Soldater, o. s. v. Kejsersinderne sad stift oprejste i Bærestolene og saa ned foran sig. Det er midaldrende velkonserverede Kvinder med haarde og bestemte Ansigtstræk, der tyde paa en kold og fast Karakter. Den lille Kejsers Ansigt udmærker sig ved en noget fremstaaende Pande og en spids Hage. Prins Kung kjørte i en gul Kalesjevogn. — Medlemmerne af den kejserlige Familie have Eneret paa at kjøre i tohjulede Vogne med Hjulene stillede langt tilbage, hvorved den forfærdelige Rysten og Støden, der ellers bliver den kjørendes Lod, til Dels undgaas.

Den 12te April var af det astronomiske Fakultet udpeget som særlig „heldig“ til Rejsens Begyndelse; men i Virkeligheden viste det sig at være en skrækkelig Dag. Fra Morgenstunden af blæste der en stærk Vind, som senere paa Dagen blev til en Sandstorm, der indhyllede alt i et mørkerødt, hvirvlende Slør af Ørkensand. De kejserlige rejsende maa have tilbragt en højst ubehagelig Tid, og jeg synes virkelig, at den vedkommende Astronom burde degraderes et Par Trin, om ikke miste sit vise Hoved.

Set som et Skuespil, var den kejserlige Procession daarlig og ussel. Med Undtagelse af nogle faa livlige Dragter hist og her var der absolut ikke noget, som var værd at se paa. Enhver ordentlig Beridertrop i Europa vilde kunne foranstalte og foranstalter stadig langt mere glimrende og imponerende Optog end denne Ligfærd for Kinas Kejser, hvor Følget vrimlede af Prinser og Prinsesser for ikke at nævne hans himmelske og ophøjede Majestæt selv.“

Kejseren og den kejserlige Familie have i Overensstemmelse med de gamle Ritualer gjort saa og saa mange Gange „Kov-tov“ ved de afdødes Grave og bragt saa og saa mange Ofringer, hvorefter de ere vendte tilbage til „den nordlige Hovedstad“ paa samme hemmelighedsfulde, men lidet glimrende Maade, som de forlode den. En Tavle med Tsing Sjis Navn er nu opstillet i „Forfædrenes Hal“, imellem Navnene paa de andre forudgaaene Ætlinger af den kejserlige Familie.